

Starszy lekarz, dr. J. przelicza przyniesione żmije.

Jadowite węże na tronele poleskim:

Kilka dużych okazów żmij.

(Fot. dr. E. Pawlas)

Mielewskiemu pierwszorzędne na scenie krakowskiej stanowisko i zjednały mu żywe sympatyje publiczności. W roku 1906 przeniósł się ś. p. Mielewski do Łodzi i tam objął kierownictwo teatru, który w ciągu dwóch lat prowadził we własnym przedsiębiorstwie. W roku 1913 powrócił na scenę krakowską, umożliwiając wznowienie wielkiego repertoaru. Ostatnią

rolą, jaką grał na scenie krakowskiej, była rola króla Olbrachta w sztuce Morstina „Legenda o królu”.

Ś. p. Andrzej Mielewski próbował także sił swoich jako autor sceniczny i napisał sztukę ludową, na stosunkach ruskich w Galicji osnutą, pod tytułem „Nieszczęsne kochanie”, która z powodzeniem kilkakrotnie grana była w teatrze krakowskim.

Polska sztuka aktorska traci w ś. p. Mielewskim bardzo utalentowanego i wybitnego pracownika, który wśród aktorów, przedstawicieli ról bohaterskich i dramatycznych, zajął miejsce w pierwszych szeregach. Teatr krakowski traci w nim artystę i reżysera, którego brak scena polska dotkliwie odczuje.

Nowe formacje Legionów: Podoficerowie i oficerowie jako instruktorzy nowozaciężnych IV. brygady Legionów polskich. (—) Podp. Michał Wałęga, (XX) por. Jan Góra, (X) podp. Aleksander Gazda.